

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσες Ἐξωτερικόν,
ἐπαιδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ὀχρὸν χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ὅκτω καὶ δέκα τοῦ Ἀπριλίου,
ἡμέραι δόξης καὶ μεγαλείου.

Ἐξήντα πέντε κι' ἑκατὸ,
καὶ τὸ ταβάνι μου κυττῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λές ἐξέτασαν μὲ προσοχὴ μεγάλη
καὶ τὸν Ματθαῖο Λιδανῆ, ἐκείνον τὸν μπακάλη,
εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Πηνειὸς μὲ κάποιον ἰδικό του
ἔστειλε τὸ ρεβόλλορον καὶ τὸν ἱματισμό του.
Ἦν δ' ὁ Ματθαῖος Λιδανῆς ἀλλόκοτόν τι κρᾶμα,
ἀνὴρ μορφῆς ἐλεεινῆς κι' ἐνδυμασίας ὄμα,
φορεῖ σουρτουκό καὶ βραχιὰ καὶ δίχως φοῦντα φέσι,
καὶ μὲ στολὴν ἐπίσημον ἐπρόβαλε ὅτ' ἡ μέση.
καὶ ὁμολόγησε κι' αὐτὸς μὲ τὸ ξηρόν του ὕφος
πὼς τοῦ Πηνειῷ πραγματικῶς παρέλαβε τὸ ξίφος.
Ἄλλ' ὅμως μάθε, Περικλῆ, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
ὅτι δὲν εἶναι μοναχὰ ὁ Λιδανῆς μπακάλης,
ἀλλ' εἶναι, ὅπως λέγεται, καὶ πρῶτος κομφετιέρης,
καὶ τοῦτο, φίλε μου, θαρρῶ πὼς πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς,
γιατὶ αὐτὸς ὁ Λιδανῆς, αὐτὸς ὁ παντοπώλης,
ἓνα σπουδαῖον πρόσωπον τῆς τραγωδίας ὅλης,

θὰ πάρῃ τὴν καλλίτερη ὅτ' ἡ ἱστορία θέσι
μὲ τὴ φουφοῦ λὰ βράκκα του καὶ τὸ κοντό του φέσι.
Καὶ ὅταν οἱ ἐπίγονοι τῶν νεωτέρων χρόνων
θ' ἀναδιφοῦν ἐνίοτε τοὺς ἀθλοὺς τῶν προγόνων,
ποῦ νίκην ἤρασαν χρυσὴν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κούρᾳ,
κι' ἐκείνων ὁποῦ ἔσπασαν τοῦ Μουχαμέτ τὰ μούτρα
χωρὶς ν' ἀφήσουν τὰς πυκνὰς τῆς ἐπιδόσεως τάξεις
κι' ἐξέπληξαν τὰ σύμπαντα μ' ἀπαραμίλλους πράξεις,
θὰ βλέπουν καὶ τὸν Λιδανῆ ὅσων νικητῶν τὰ σκέρι
μὲ τοῦ Πηνειῷ τὸ κλασσικὸν ρεβόλλορον ὅτ' ὀχρὸν χέρι.
Καὶ ἂν ἐστεφανώθησαν μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας
αὐτὸς ὁ κύριος Πηνειὸς κι' ὁ κύριος Λιδανῆς,
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Λιδανῆς μικρὸς δὲν εἶναι ἥρωας,
καὶ πρέπει τὸν σταυρόν κι' αὐτὸς νὰ πάσῃ τοῦ Σωτῆρος.
Διότι ἂν ὁ Λιδανῆς μετ' ἀπαθὺς γαλήνης
καθ' ἑλὴν τὴν διάρκειαν τῆς συμπλοκῆς ἐκείνης

- μόνος, ως είπε, κάτωθεν του κωδωνοστασίου
ἐκύτταξε τὴν θύελλαν πολέμου ἐξαισίου,
χωρὶς ποσὼς νὰ κινηθῇ καὶ δίχως νὰ τρομάξῃ,
ἀλλὰ ἐδέχθη πρόθυμος τὸ ξίφος νὰ φυλάξῃ,
ὅπου μεγάλην ἐδρεψε κατὰ βαρβάρων νίκην,
χωρὶς στιγμήν ν' ἀνασυρθῇ ἀπὸ τὴν ξιφοθήκην,
καὶ οὕτε μ' αἷμα ρυπαρὸν ἀπίστων ἐλερώθη,
ἀλλ' ἄσπιλον κ' ἀναιμάκτον ἴστων Διδανῇ ἐδόθη.
Κ' ἂν ὁ Πηνειῷ, βρὲ ἀδελφέ, ἴστων ἱστορίαν μείνῃ,
καὶ ὁ Ματθαῖος Διδανῆς ἀθάνατος θὰ γίνη,
διότι πᾶς ὁ σχετιθεὶς μετὰ κλεινῶν ἡρώων,
πᾶς φίλος των, πᾶς συγγενής, πᾶν προσφίλης των ζῶον,
ἢ ὁ Ματθαῖος Διδανῆς, ἢ ἄλλος τέλος πάντων,
ποῦ ἔχει κάποιον σοῦβενίρ τῶν ἀνδραγαθησάντων,
μὲ τῶν ἡρώων καὶ αὐτὸς συνδέεται τὴν μνήμην
καὶ ἀποκτᾷ ἐπὶ ζῆλον ἴστων ἱστορίαν φήμην.
Θαρρεῖς πῶς κουρουφέξαλα, βρὲ Περικλῆ, σοῦ ψάλλω;
καὶ ἂν γενῇ ἀθάνατος, καθὼς δὲν ἀμφιδάλλω,
καὶ τοῦ Λεβίδη ὁ υἱός, ὁ προσφίλης μας Νίκος,
θαρρεῖς πῶς θὰ λησμονηθῇ ὁ κύριος Στεφάνος,
καὶ ὅλα τὰ ἐσώθρακα κ' ἐκεῖνα τάποφόρια;
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Παρατηρῶ πῶς ἔχεις στενοχώρια,
ἀλλ' ὅμως συγκατάθεσιν παρακαλῶ νὰ δώσης
καὶ ἀπὸ τώρα μὴ ζητῆς νὰ μὲ ξυλοφορτώσης.
Π.—Θὰ σκάσης βρὲ;
Φ.—Ἄν δὲ καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμα,
ὁπότεν ἄπνους καὶ νεκρὸς θὰ σκεπασθῇς μὲ χῶμα,
ἔχῃς τὴν τύχην νὰ γραφῇς εἰς τὴν ἀθανάσιαν
δι' ἀγνωστον εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔθνους σου θυσίαν,
κ' ἐγὼ θ' ἀποθαναισιθῶ, γιὰτὶ μὲ εἶχες φίλο
καὶ τὸ σταυρὸ πολλὸ συχνὰ μοῦ ἄλλαζες ὅτ' ἐξόλο.
Π.—Λοιπὸν μ' αὐτὸν τὸν Διδανῇ ἀκόμη δὲν τελειώνεις;
Φ.—Παρακαλῶ, βρὲ Περικλῆ, καθέλου μὴ θυμῶνῃς,
κ' ἂν ἄλλοι πρόσωπα τινὰ ἀσήμενα τὰ κρίνουν,
ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν ἔξρω πῶς ἐντύπωσιν ἀφίνουν,
καὶ εἰμπαρῶ, σὲ βεβαιῶ, χωρὶς νὰ σταματήσω,
γ' αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα τρεῖς ὥραις νὰ μιλήσω.
Τοιοῦτος καὶ ὁ Διδανῆς...
Π.—Λέγε λοιπὸν, χαμάλη.
Φ.—Ἀφοῦ ἐξέτασαν ποῦ λές ἐκεῖνον τὸν μπακάλη,
εὐθύς προσήλθε ἢ γνωστὴ κυρία Ζαχαροῦλα,
αὐτόπτης μάρτυς καὶ αὐτὴ καὶ κάπως νοστιμούλα.
Ἐξετασθεῖσης δὲ κ' αὐτῆς προσήλθε ὁ Δαλιώτης,
κατόπιν ἓνας δεκανεὺς καὶ κάποιος στρατιώτης,
ἐξετασθέντων δὲ κ' αὐτῶν προσήλθον νέοι ἄλλοι
μ' ἓνα μαντύλι πένθιμο ἀπάνω ὅτ' κεφάλι,
κ' ἐδεβαίωθ' οὕτω πῶς μὲ πᾶσαν μαρτυρίαν
πῶς εἶχαν ὅλοι ἔρωτα διὰ τὴν ἐφεδρείαν.
Ἄν τύχη δὲ καμμιά φορὰ κ' ἐγὼ νὰ πολέμῃσω,
τὴν ἐφεδρείαν βέβαια κ' ἐγὼ θὰ προτιμήσω,
ἀλλ' ἂν μὲ φθάνῃ κ' ὡς ἐκεῖ τοῦ τουφεκιοῦ ἢ σφαῖρα,
ἀπὸ τὴν πρώτην, Περικλῆ, πηγαίνω ὅτ' ἐνδεύερα,
κ' ἂν ἢ ὁσμή τοῦ μπαρουτιοῦ κ' ἐκεῖ κτυπᾷ ὅτ' ἐνδεύερα,
ἀφίνω καὶ τὴν δευτέρην καὶ πᾶς εἰς τὴν τρίτην,
ἂν δὲ μὲ φθάνῃ κ' ὡς ἐκεῖ καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἄλλη,
τὸ βάζω εἰς τὰ τέσσερα καὶ φεύγω σὺν τσακάλι.
Π.—Μωρὲ ποτὲ δὲν μ' ἔσκασες σὺν σήμερα, ζαγάρι.
Φ.—Τὸ βλέπω, φίλε Περικλῆ, καὶ σοῦ γνωρίζω χάρι.
Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ μάρτυρες κατὰ σειράν καὶ τάξιν

- κατέθεσαν πᾶν σχετικὸν μὲ τὴν γενναίαν περὶ
καὶ οἱ κατηγορούμενοι προσήλθον ἓνας ἓνας
ὠχροὶ ἐκ συγκινήσεως μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
κ' ἡλίου φαεινότερον ἀπέδειξαν οἱ πάντες
ὅτι ἀξίζει καὶ γ' αὐτοὺς νὰ γίνουν ἀνδράντες.
Διότι ὅ,τι ἔγινε δὲν ἔγινεν ἐν γνώσει
κ' οὐδὲ τὴν Κούτραν ἤθελε κανεὶς νὰ παραστή,
ἀλλ' ὁ αἰσχροὺς διάβολος, ποῦχει πολλὰ πόδια,
ἐκεῖνος ἐκατάφερε κ' αὐτὰ τὰ καλληκάρια
νὰ κάμουν ὅ,τι ἔκαμαν χωρὶς νὰ τὸ θελήσουν.
Ἦταν μὴ ὥρ' ἀνάποδῃ ἀπὸ ἐκεῖνας ὅπου
πολλὰκις φέρουν σύγχυσιν ὅτ' ἀνθρώπος νὰ κἀν,
ἐνθ' ὅδε ἄλλο σκέπτεται ὁ ἀνθρώπος νὰ κἀν,
δὲν ξέρω, φίλε Περικλῆ, πῶς διάβολο τὰ χάνει,
κ' εἰς ἄλλο πράγμα ἢ φορὰ τῆς τύχης του τὴν πᾶν
χωρὶς κ' αὐτὸς τὸ διατὶ καλὰ καλὰ νὰ ξέρῃ.
Κ' ἐκεῖ ποῦ συλλογίζεσαι λαμπρὰν νὰ κάμῃς περὶ
καὶ εἰς τὴν πρώτην νὰ ταχθῇς τῶν πολεμάρχων
δὲν ξέρω πῶς σοῦ ἔρχεται κ' ἀφίνεις τὰρματά σου
κ' αὐτομολεῖς πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ πᾶς εἰς τὴν δουλείαν.
Κ' ἂν ὁ Λαῖνας φώναζε, χωρὶς νὰ τὸ προσήλθῃ
«Μπεκὴρ Ἀγᾶ, Μπεκὴρ Ἀγᾶ, Ἀμάν, Χριστέ, ἡ ἀνάστασις»,
καὶ ἂν ὁ κύριος Πηνειῷ, ἀνὴρ γνωστῆς ἀνδρείας,
μποῦσοῦλαγε ὁ φουκαρὰς κατὰ τὰς μαρτυρίας,
καὶ ἂν δὲν ἤθελε ὀρθὸς κ' ἐκεῖνος νὰ βαδίσῃ,
δὲν ἔγιναν σὲ βεβαιῶ αὐτὰ ἐν συνειδήσει.
Ἦταν μὴ φούρια, Περικλῆ, καὶ στιγμιαία σκέψη
Π.—Βλέπω πῶς ἔχεις ὄρεξι ὅτ' ἀλλήθεια νὰ μὲ πείθῃς.
Φ.—Ποτὲ μὴν ἴπῃς καθ' ἑαυτὸν πῶς τὸ καὶ τὸ ἔχεις
διότι δίχως, φίλε μου, νὰ τὸ καταλαμῶνῃς,
ποτὲ δὲν εἶσαι κύριος πασῶν τῶν σκέψεών σου
καὶ λεληθότως ἀπατᾷς αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν σου,
μισεῖ δ' ὁ κτίσας πᾶσαν γῆν εἰς ἑξ ἡμέρας μόνον
τὸν κόμπον τὸν μεγάλαν σου γλωσσῶν κομπάρζον.
Π.—Λέγε, μωρέ, καὶ μ' ἔσκασες...
Φ.—Τὸ βλέπω καὶ τὸ ξέρω.
Καθὼς λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, ἐλέχθη ἀνωτέρω,
ἀπελογήθησαν σαφῶς οἱ νέοι Κουτρομάχοι
καὶ ὅλοι ὅσ' οὐτοῦ Μπεκὴρ Ἀγᾶ ἔθεθον αὐτὴν τὴν ῥῆσιν.
Καὶ τότε ὁ Ἐπίτροπος, παρόντος τοῦ Κουτρομάχου,
μὲ αὐστηρότητα πολλὴν ἀρχίζει νὰ παρλάρῃ,
καὶ ἀναφέρονται σοφοὶ καὶ συγγράφα ποικίλα,
ὁ Μαραθῶν, αἱ Πλαταιαί, καθὼς κ' αἱ Θερμοπύλαι.
σοφίσματα νομομαθῶν, ὁ μέγας Βοναπάρτης,
κ' ὁ Λεωνίδας, Περικλῆ, ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης,
ποῦ μ' αἵματα κατέβαψε καὶ στέμμα καὶ πορφύραν,
καὶ ὅσοι ἄλλοι δυστυχεῖς κατὰ καλὴν των μαῖραν
πρὸ τρισχιλίων, Περικλῆ, καὶ περιπέσον χρόνων
εἰς τὴν σειράν ἐτάχθησαν τῶν εὐκλειῶν προγόνων.
Ἄλλ' ἄς μὴ σχολιάσωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν,
διότι ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὴν βασιλείαν
αὐθεντικὴν καὶ δίκαιον καὶ φρόνιμον τὸ κρίνω,
δὶδ' καὶ ἀνεξέλεγκτον συνήθως τὸ ἀφίνω.
Κ' ὁ Δουνῆς, ὅπου ἔγραφε τὸν μακαρίτην Χρόνον
εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐφώναζε μὲ τόνον
ὅτι κ' αὐτὸς ἐνόμιζε τοὺς κατηγορουμένους
ὡς πράγματι μιάναντας τὴν εὐκλείαν τοῦ γένους,
ἀλλ' ὅταν εἶδε, Περικλῆ, τὴν Κούτραν τὴν περὶ
καὶ πανταχοῦ ἐρήμωσιν ἀπήντησε φρικώδη

Κ' ὁ Φασουλῆς μὲ σοβαρὸ
στοῦ Καραπάνου τὸν χορὸ.

- ὡς εἶδε δένδρα κατὰ γῆς ἐδῶ κ' ἐκεῖ πεσμένα
καὶ σὺρριζα ὑπὸ χειρῶν βαρβαρικῶν κομμένα,
τότε κ' αὐτὸς μὲ σπαραγμὸν ἐτράδηξε τὴν κόμην
κ' αὐτοστιγμὴ μετέβαλε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην.
Κ' ὁ τοῦ Πηνειῷ συνήγορος ἀτρόμητος προβαίνει
κ' ἐκεῖνος ὅσ' οὐτοῦ Μπεκὴρ Ἀγᾶ τὴν ῥάχην ξεθυμαίνει
καὶ τοὺς παρασπονδῆσαντας πατόκορφα τοὺς λούζει,
ἐνθ' ὅδε τόσα τολμηρὰ καὶ θαρραλέα σκούζει,
ὁ κύριος Ἐπίτροπος ὅτ' ἀληθινὰ θυμώνει
καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν κ' ἐμένα βεβαιώνει
πῶς εἰμεθα εἰς φιλικὰς μετὰ τῶν Τούρκων σχέσεις,
καὶ δι' αὐτὸ, συνήγορε, τὴν γλώσσα σου νὰ δέσῃς.
Κ' ἐγὼ πηδῶ ἀπὸ χαρὰ, βρὲ Περικλῆ καὶ μένε,
ὅταν γιὰ σχέσεις φιλικὰς ἢ ὁμαλὰς μοῦ λένε,
διότι ὅταν φιλικαὶ αἱ σχέσεις μας δὲν εἶναι,
τότε γεννῶνται βάσανα καὶ πόνοι καὶ δόδυνοι,
κ' ἀρχίζομεν Κουτρούληδων πολυμήρους δίκας
καὶ ἂν κατὰ βλέπομεν τοῦ κόσμου τὰς συνθήκας,
καὶ τότε ταλανίζομεν τῆς δόξης τὴν πατρίδα
καὶ πᾶς δειλὸς καὶ ἀνανδρὸς μανθάνει παρ' ἐλπίδα
πῶς φεύγουν κ' ἤρωες πολλοὶ μὲ τέσσερα ποδάρια,
κ' αὐτομολοῦν οἱ ἀνθρώποι μαζὶ μὲ τὰ μουλάρια,
καὶ πᾶν εἰς τὸν διάβολο κ' οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι...
Π.—Ἀκόμα ἢ ἀπόφασιν, μωρέ, δὲν ἐξεδόθη;
Φ.—Ἐδόγηκε...
Π.—Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές;
Φ.—Δὲν ἴπῃρες, βρὲ, χαμπάρι

- ἀφοῦ ἐδοῦντο ντουνηῖς καὶ ὅλο τὸ παζάρι;
Π.—Λοιπὸν ἐδόγηκε;
Φ.—Βέβαια, ἐδόγηκε χθὲς τὸ βράδυ.
Π.—Γιὰ λέγε μου ὁ γρήγορα...
Φ.—Οἱ ἔξη ὀγγήκαν λάδι,
ὁ δὲ Λαῖνας κ' ὁ Πηνειῷ θὰ πᾶνε ὅτ' οὐ μὴ σκεῖτο,
καθὼς καὶ ὁ ὑπασιπότης τοῦ Λῶρη, Περικλέτο.
Π.—Μὴ μοῦ τὰ λές, βρὲ Φασουλῆ, ὡς ἐδῶ πέρα μένε...
Φ.—Μὴν κλαῖς, καὶ μένε Περικλῆ, κ' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι.
Π.—Καὶ τί φρονεῖς γιὰ ὅλ' αὐτὰ;
Φ.—Τί ἐρωτᾷς ἐμένα;
Στρατοδίκων ἀνάστη καὶ τὰ σκυλῖα δεμένα.
Ἄλλὰ δι' ὅ,τι ἔγινε κ' ἐγὼ τὰς χεῖρας νύπτω
κ' ὑπὸ τὸν νόμον ταπεινῶς τὸν τράχηλόν μου κύπτω,
καὶ ἀπὸ τοῦδε συγχωρῶ ἐξ ἑλῆς μου καρδίας
τοὺς γενομένους θύματα αἰσχροῦς παρασπονδίας,
διότι, φίλε Περικλῆ, τοιοῦτος εἰμὶ φύσει
νὰ συγχωρῶ τὸν ἀνθρώπον ὅσο κ' ἂν ἀμαρτήσῃ.
Ἄλλὰ συγχωρεῖ με καὶ σὺ δι' ὅλα τὰ νωτέρω
καὶ δεῖτε με πρὶν νὰ προδῶ ἀκόμη περαιτέρω,
καὶ αὐτοὺς μὴ ἀησιμονῆς μὲ ὅλην σου τὴν ἔλπην
πῶς ἐλογλὴν βουλευτικὴν θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν,
καὶ εἰς τὰς κάλπας πρόσελθε ὀρθοφρονῶν καὶ νήφων
καὶ ρίξε ὅτ' οὐ Φιλήμονα τὴν ἀγαθὴν σου ψήφον.
Π.—Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῇς σκοπεῖω νὰ τὸ κάνω,
μὰ λάβε δώδεκα γραβιάς καὶ μὴ παραπάνω.

Ἄλγοι στίχοι,
ὅ,τι τύχη.

Α'.

Ἄς γράψωμεν εἰς τὸν Ρωμῆον καμπόσους στίχους πάλι
ν' ἀδειάσῃ ἴλιγο ἀπ' αὐτοῦς τὸ σάπιο μας κεφάλι.
Ἄλλ' ὅμως τί νὰ γράψωμεν ὡς κύριον καὶ πρῶτον;
νὰ γράψω ἄρθρον σοβαρὸν ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων;
Δὲν τρέχει ὅμως τίποτα, ἡ δὲ βουλή σχολάζει,
καὶ ἀμεριμνομέριμον τὸ ἔθνος ἐορτάζει.

Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ καὶ ἴστον Μωριᾶ πηγαίνει
νὰ περιέλθῃ σύμπασαν τὴν ἄγνωστον Ἑλλάδα,
διὰ νὰ μάθῃ πρὸ καλὰ ἴστα ἔξω τί συμβαίνει
καὶ νὰ ἰδῇ τὴν εὐκαρπον ἐκείνην Μανωλάδα,
τὴν δωρηθείσαν ἴστον βλαστὸν τοῦ θρόνου Κωνσταντῖνον
ὡς δαίγμα ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης τῶν Ἑλλήνων.

Θὰ φύγῃ λέγουν οἱ πολλοὶ καὶ ὄχι λὲν οἱ ἴλιγοι,
ἀλλ' ὁ Μεγαλειότατος καὶ ἂν μείνῃ καὶ ἂν φύγῃ,
καὶ διὰ τοῦτο βέβαια καθὼς καὶ δι' ἐκεῖνο
δὲν βλάπτει οὔτε ὠφελεῖ κανένα, ὅπως κρίνω.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν πιστεύετε πῶς δόλου δὲν με μέλει,
καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς ὡς κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Β'.

Εἰς τὴν φιλότιμην Κέρκυραν μετὰ πομπῆς μεγάλης
ὁ μέγας Καποδίστριας ἀπεκαλύφθη τέλος,
ἐκεῖ παρέστη πρὸς τιμὴν ὁ Δάμπρος ὁ Μιχάλης,
τοῦ Παρτασοῦ ὁ Γραμματεὺς, μὲ ἄλλο ἓνα μέλος,
καὶ Σύλλογοι διάφοροι καὶ ἄλλα Σωματεῖα
γνωστὰ καθὼς καὶ ἄγνωστα, πολλὰ τε καὶ παντοῖα.

Κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ πάμπολλοι ἐν τέλει
καὶ τῆς βουλῆς ὁ Πρόεδρος μετ' ἄλλων βουλευτῶν,
μὰ καὶ ρητόρων ἦν ἐκεῖ ἀμέτρητος ἀγέλη
καὶ κόσμος πολυποίκιλος καὶ πλῆθος ποιητῶν.
Γονέμης δὲ ὁ ποιητὴς αὐθόρμητος καὶ μόνος
τὸν ἀνδριάντα ἤρχισε νὰ ἐξυμνῇ ἐντόνως.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἴστον οἶστρου τοῦ τὸ πάθος καὶ τὴ φόρα
νέφη πολλὰ ἐφάνησαν ἐπάνω βροχοφόρα,
καὶ ἤρχισε ὁ οὐρανὸς ψιλὰ ψιλὰ νὰ βρέχῃ,
μὰ ἴστον βροχὴ ὁ ποιητὴς καθόλου δὲν προσέχει,
ὁ δὲ τοῦ ψάλτου ἀδελφὸς χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ
ἀνοίγει τὴν ὀμπρέλα του διὰ νὰ τὸν σκεπάζῃ.

Κι' ἔτσι λοιπὸν ὁ ποιητὴς μ' ὀμπρέλα σκεπασμένος
ἀπήγγελλε τὸν ὕμνον του κατενθουσιασμένος,
καὶ ἤρχισε ὁ οὐρανὸς ν' ἀστράπτῃ καὶ νὰ βρέμῃ,
ἐνῶ ἠκούοντο βαρεῖς οἱ στίχοι τοῦ Γονέμη,
καὶ ὁ κόσμος ἠκροάζετο χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσι,
ἀλλ' ἔξαφνα ἡ μουσικὴ τὸν κόδαι μὲς ἴστη μέση.

Καὶ σταματᾷ ὁ ποιητὴς καὶ χάνει τὴ φωνή του
καὶ σκέπτεται τοὺς μουσικοὺς ἴστον διάβολο νὰ στείλῃ,
καὶ ἀπάνω ἴστον μπουρίνι του καὶ εἰς τὴν ἔξωψι του
ὀλίγον ἔλειψ' ἐξ ἀρχῆς τὸν ὕμνον ν' ἀπαγγεῖλῃ,
πρᾶγμα πολὺ εὐχάριστον διὰ τοὺς τόσους ἔξονους,
διὰ τὸν Καποδίστριαν καὶ τοὺς ἀκροωμένους.

Ἀλλὰ παρήλθεν ἡ ὁρμή, καὶ ἡ σκέψις ἡ δευτέρα
θαρρῶ πῶς εἶναι πάντοτε τῆς πρώτης σοφωτέρα.
Καὶ τέλος ἐτελείωσε μὲ πάταγον καὶ κρότον
πρὸς λύπην τοῦ ἀγάλματος καὶ τῶν περιεστώτων.
λαδῶν συγχαρητήρια καὶ χειροκροτηθεῖς,
καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια βρεγμένος ὁ καθείς.

Οὐχ ἦττον καὶ ὁ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν
καὶ ἐκεῖνος ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικόν,
καὶ ἀρκετὰ ὠμίλησε περὶ τοῦ Ὑπουργείου,
περὶ τοῦ περισσεύματος καὶ τοῦ ἰσοζυγίου.
Κι' ὁ κύριος Αὐγερινὸς ὠμίλησε ὀλίγα
γὰρ τὴ βουλή, τὸ ἐκαρτέ, τὴ Ντάμα καὶ τὸν Ρήμα.

Ἐν τούτοις παρευρέθησαν καὶ κάμποσοι τρελλοὶ
εἰς τὴν πομπὴν τῶν εὐπρεπῶν ἀποκαλυπτηρίων,
ἀλλ' ὅμως ἐτρελλάθησαν ἀκόμη πρὸ πολλοῦ
μὲ τόσους πανηγυρικοὺς καὶ χάλαζαν θουρίων.
Καὶ τρέχοντες, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς καταδιώκῃ,
ἐζητωκραύγαζαν συχνὰ ὑπὲρ τοῦ Θεοτόκη.

Καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ ἐορτὴ ἐκείνη,
ποῦ εἰς τὴν μνήμην καθενὸς ἐπὶ καιρὸν θὰ μείνῃ,
ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀνδριὰς ἴστον νοῦν παντὸς θὰ φέρῃ
αὐτὸν ποῦ ἐδασίλευσε εἰς τὰ ὀδικὰ μας μέρη,
χωρὶς νὰ νοιώσῃ πῶς ἐδῶ κανένας δὲν περνᾷ,
ὁποῦ ἴστον θρόνον κάθεται διὰ νὰ κυβερνᾷ.

Γ'.

Ἀλλὰ πολλὰ ἐγράψαμεν περὶ τῆς τελετῆς,
καὶ νῦν ἀγγέλλω γεγονὸς πολὺ σημαντικόν,
πῶς ὁ ρητορικώτατος τῆς Ἀρτας βουλευτῆς,
αὐτὸς ὁ μέλλων Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν,
ποῦ μέτρα οἰκονομικὰ σωτήρια προτείνει,
ἀπόψε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐπουδαίου μπάλου δίνει.

Ἀλλ' ὅμως, μέλλων Ὑπουργέ, ὡς λείφουνε τὰ λούσα
καὶ μὴν ἔσοδεύῃς ἄδικα σὲ μπάλους καὶ τσομπουτά,
εἰσεύρετε γὰρ τὸ δαπανᾶν πῶς προξενεῖ ζημίαν
καὶ ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τὴν οἰκονομίαν,
καὶ ἔταν πλέον Ὑπουργὸς ἀξιώθης νὰ γίνῃς,
τότε παράδες σὲ χοροὺς καὶ γεύματα νὰ δίνῃς.

Τοῦ Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστον τριπλογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν «ἠυφρονούντων» — γύρω μὲρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντοῦρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.